

INGEZONDEN.

Geachte Redactie,

De opmerking van collega Nord aan mijn adres eischt een wederwoord van mij en ik vertrouw, dat gij daaraan een plaats in ons Tijdschrift niet zult weigeren. Bij voorbaat mijn dank.

Volgens den heer Nord heb ik uit zijn feestrede volkomen averechtsche conclusies getrokken, maar au fond is hij het met mij eens. Hij geeft toe, dat er niets tegen is, dat in de afdeelingen der Maatschappij wetenschappelijke voordrachten en demonstraties gehouden worden. Hij is het grootendeels (of geheel?) eens met de argumenten tegen één groote wetenschappelijke vereeniging. Toch juicht hij om het bestaan van die ééne groote vereeniging, al was zijn jubel dan ook gedeeltelijk (voor twee derden?) bestemd voor het Genootschap en voor de Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde.

Bestond een der drie vereenigen niet, dan zou hij deze terstond in het leven willen roepen, dus ook de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen en wenscht hij deze toe „dat zij groeie en bloeie” dus nog grooter worde. Toch is hij »grootendeels« tegen één groote wetenschappelijke vereeniging. Is er grooter verwarring van gedachten denkbaar?

Ook zijn opmerking, dat ik nog steeds het verschil niet schijn te beseffen tusschen een wetenschappelijke vereeniging en een, die alleen sociale belangen behartigt, raakt kant noch wal. De heer Nord behoeft mij het verschil waarlijk niet nader te verklaren en dit weet hij zelf ook zeer goed.

De vraag is maar of onze wetenschap beter gediend wordt door de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen, dan dit zou kunnen geschieden, wanneer de afdeelingen

der Maatschappij afzonderlijke wetenschappelijke bijeenkomsten hielden (op welke vergaderingen dus geen sociale belangen zouden behandeld worden) en die bijeenkomsten van te voren in het Tijdschrift voor Tandheelkunde werden aangekondigd.

Ik laat het Genootschap buiten beschouwing, omdat het een besloten gezelschap, dus geen algemeene vereeniging is.

Als de Heer Nord bovengestelde vraag eens goed zou willen overdenken, zal ik bij gelegenheid zijn antwoord daarop heel graag vernemen.

24 November '19.

E. C. SMITH.

Geachte Redactie!

In één ingezonden stukje — zie dit Tijdschrift van Nov. l.l. — tracht collega Nord maar liefst drie vliegen in één klap te vangen. 'n Gewoon mensch stelt wel pogingen in het werk om er twee in ééns te bemachtigen, maar onzen Nord is niet zóó spoedig tevreden. Hij meent reden te hebben om maar eventjes over drie beroepsgewoonten tezelfdertijd zijn hart te moeten luchten; ze op de vingers te tikken. En voor het geval, dat aan de geachte Redactie soms de strekking van zijn schrijven wat duister mocht zijn, is hij zoo uiterst welwillend haar aan het einde van zijn epistelje nog eens even te verklaren, wat nu wel de bedoeling van zijn laatste pennevrucht is. De Redactie zal wel in haar sas zijn; met zoo'n welwillenden en behulpzamen vakbroeder is het een ware lust te correspondeeren.

Wat mij betreft, ik geloof, broeder Nord denkt zoo'n beetje, dat ik het met de waarheid niet zoo nauw neem en den collegæ maar wat op de mouw wil spelden. Ja het zijn me lievertjes; het zijn daar »duffers«.

Wat zei ook weer die Engelschman Mr. Smith? — niet

ik? — Dit: »dat het georganiseerde deel der tandartsen buitengewoon gekant is tegen het aanstellen van dental nurses.« Natuurlijk met de bevoegdheden zooals die Mr. Smith ze wil, geven. En Smith, om zijne voorstellen aannemelijk te maken, steekt zijnen confrères 'n hart onder den riem en zegt (zie bldz. 471): »Deze tandheilkundige verpleegsters zullen door hunne beperkte kennis te zeer belemmerd worden om te kunnen »concurreren« in de particuliere praktijk«. Men heeft dus van concurrentie gesproken en wie ter wereld hebben over deze mededinging gepraat; de »dentists« natuurlijk, toch niet de »butchers« of »grocers«?

Geachte Redactie, Gij, die U beklagt in diverse werkelijkheden zoovele ezels te zien, meent Gij oorzaak te hebben om mij, arm, zwart ram, na deze uiteenzetting van gedaante te moeten doen verwisselen?

Hadt Gij het »Ingezonden« maar geweigerd, want heusch, het berust op slecht lezen; slecht lezen echter niet door hem, die U dankt voor de verleende plaatsruimte en die steeds blijft met collegiale groeten:

Uw vakbroeder,
BISSELING.

DEN HAAG, November 1919.